

TORTUL DE CLĂTITE

Sven Nordqvist

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

A fost odată un moș pe nume Pettson. Moșul avea un motan pe nume Findus. Pettson și Findus locuiau într-o căsuță roșie cu un șopron, un coteț pentru găini, o magazie pentru lemne, o toaletă în curte și o grădină. În jurul casei se aflau parcele cultivate, pajiști și, puțin mai încolo, pădurea.

Oamenii îl bârfeau pe Pettson și spuneau că e nebun. Oamenii vorbesc verzi și uscate. Nici nu știi ce să mai crezi.

Sigur, era cam uituc și zăpăcit Pettson ăsta. În orice caz, precis nu era ca alții, mai ales când rămânea singur și vorbea cu motanul. Dar asta n-ar fi fost mare lucru dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce le povestise Gustavsson celor din sat. Treaba aia cu aluatul pentru clătite al lui Pettson. Și că Pettson sărise gardul când a vrut să se ducă la magazin. Și că legase o perdea de coada pisicii. Gustavsson a văzut asta cu ochii lui, așa că era adevărat, mai mult ca sigur. Dacă un om se comportă în halul ăsta, înseamnă că e nebun, nu-i așa?

Toate lucrurile care i-au făcut pe săteni să vorbească atâta despre Pettson s-au întâmplat de ziua de naștere a lui Findus. Findus își sărbătorea ziua de naștere de trei ori pe an, pentru simplul motiv că i se părea mai amuzant așa. De fiecare dată când își sărbătorea ziua de naștere, Pettson îi făcea un tort de clătite. Ca de obicei, Pettson se dusesse și-n dimineața aceea în cotețul găinilor și umpluse coșul cu ouă. Iar acum stătea pe băncuța din fața ușii bucătăriei și ștergea ouăle. Trebuiau să fie curate și frumoase toate pentru că Pettson voia să fie un moș ordonat. Findus se plimba nerăbdător pe bancă și aștepta să fie gata clătitele.

